

Ακρίτες του Αιγαίου: Τι δηλώνουν αυτοί που κρατάνε τη σημαία μας ψηλά..

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα

Με αφορμή το τουρκολιβικό μνημόνιο για την οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών δικαιοδοσίας στη Μεσόγειο, που παραβιάζει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας εξαφανίζοντας από τον χάρτη ολόκληρα νησιά, η δημοσιογράφος της εφημερίδας «δημοκρατία», Κέλλυ Φαναριώτη, επικοινωνήσε με τους λιγιστούς κατοίκους των περιοχών αυτών που φυλάνε τις Θερμοπύλες του Ελληνισμού στα θαλάσσια σύνορά μας.

Μανώλης Καμπόσος, Λέβιθα: «Υπερασπιζόμαστε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα»

Ενδεικτική είναι η περίπτωση του Μανώλη Καμπόσου στα Λέβιθα, μιας νησίδας στη μέση του Αιγαίου, μεταξύ Αμοργού και Κινάρου. Μοναδική του συντροφιά είναι η ηλικιωμένη μητέρα του και ο αδερφός του, και, παρά το γεγονός πως οι ελλείψεις στο νησί είναι τέτοιες που αδυνατούν να καλύψουν ακόμη και τις βασικές τους

ανάγκες, όπως ρεύμα, νερό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αρνούνται πεισματικά να το εγκαταλείψουν. «Οι πρόγονοί μου κατοικούσαν εδώ ήδη από το 1820. Εδώ μεγάλωσα, εδώ είναι η πατρίδα μου» αναφέρει χαρακτηριστικά στην «κυριακάτικη δημοκρατία».

Οι υπερπτήσεις των τουρκικών αεροσκαφών είναι συχνές, αλλά δεν τον πτοούν, διότι, όπως λέει, όχι μόνο τις έχει συνηθίσει, αλλά δεν νιώθει κανέναν απολύτως φόβο κάθε φορά που ακούει τους κινητήρες των μαχητικών. «Δεν είμαστε μόνο κάτοικοι του νησιού, είμαστε εθνοφύλακες. Υπερασπιζόμαστε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα, υψώνοντας κάθε μέρα τη σημαία» τονίζει. Όταν, πριν από τρία χρόνια, στο μικρό αυτό ερημονήσι κατέπλευσαν παράνομοι διακινητές προσφύγων και μεταναστών από τα τουρκικά παράλια, ο ίδιος, χωρίς δεύτερη σκέψη, τους έπιασε και τους παρέδωσε στις Αρχές. Τα παράπονά του από την Πολιτεία είναι πολλά, ωστόσο το πιο σημαντικό, το οποίο θέτει σε κίνδυνο ακόμη και την ίδια την κυριαρχία του νησιού, είναι πως τα Λέβιθα θεωρούνται από το κράτος μια ακατοίκητη βραχονησίδα, παρά το γεγονός πως η τελευταία απογραφή του 2011 αποδεικνύει πως στο σημείο ζουν άνθρωποι.

«Η ίδια η χώρα μας αμφισβητεί την κυριότητα του νησιού μας, προκειμένου να δημιουργηθεί εδώ αιολικό πάρκο. Αυτό δίνει "αέρα" στους Τούρκους, διότι δεν υπάρχουν ούτε υφαλοκρηπίδα ούτε Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη» λέει με παράπονο και προσθέτει:

«Όταν θέσαμε αυτά τα ζητήματα στο υπουργείο Εξωτερικών και στην ΕΛ.ΣΤΑΤ., μας είπαν πως μέχρι το 2021, που θα γίνει η επόμενη απογραφή, κανείς δεν θα χαρακτηρίσει γκρίζα ζώνη την περιοχή μας. Δυστυχώς, η αδιαφορία των εκάστοτε κυβερνήσεων για εμάς στην άγονη γραμμή δίνει "αέρα" στους Τούρκους. Τους βοηθάμε ώστε τα νησιά μας να τεθούν υπό αμφισβήτηση».

74χρονη Ρηνιώ, Κίναρος: «Αν πεθάνω, το νησί θα το πάρουν οι Τούρκοι»

Σε απόσταση έξι ναυτικών μιλίων από τα Λέβιθα, σε μια βραχονησίδα ονόματι Κίναρος, ζει ολομόναχη η 74χρονη Ρηνιώ. Η ατρόμητη ερημίτισσα, που παλεύει καθημερινά για την επιβίωσή της και τη διατήρηση της ελληνικότητας της περιοχής, φοβάται πως, αν φύγει από τη ζωή, το νησί όπου μεγάλωσε και επέλεξε να ζει ακόμη και κάτω από αντίξοες συνθήκες θα καταληφθεί από τους γείτονες. «Ο Ερντογάν κατά το παρελθόν είχε δηλώσει πως η Κίναρος προορίζεται για χώρο λατρείας» λέει.

Μένει σε ένα πολύ μικρό δωμάτιο, που παλαιότερα λειτουργούσε ως καφενείο για τους διερχόμενους ψαράδες ο πατέρας της, ξυπνά κάθε πρωί στις τέσσερις και με το πρώτο φως της μέρας ανεβαίνει στο μικρό εκκλησάκι του Αϊ-Γιώργη του «θαυματουργού», όπως τον αποκαλεί, και υψώνει την ελληνική σημαία. Τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας φροντίζει με αφοσίωση τα ζώα της, αλλά και το μνημείο που στήθηκε στο νησί για τους τρεις ήρωες του Πολεμικού Ναυτικού που «έπεσαν» κατά την εκτέλεση του καθήκοντος προς την πατρίδα.

«Μου αρέσει η μοναξιά - τη συνήθισα» απαντά η ερημίτισσα του Αιγαίου σε ερώτηση για το πώς είναι να ζει κανείς στη μέση τού πουθενά, μη έχοντας κανέναν για συντροφιά, και μάλιστα σε μια κρίσιμη ηλικία. Οι μοναδικές ίσως φορές που νιώθει φόβο είναι αυτές της κακοκαιρίας κατά τη διάρκεια του

χειμώνα. «Όταν ο καιρός χαλάει, δεν έχω ρεύμα. Και, εδώ, τα χέρια μου είναι δεμένα χωρίς ρεύμα. Ούτε ψυγείο ούτε κουζίνα θα έχω. Εξαρτώμαι από αυτό» συμπληρώνει.

Οι ανάγκες της καλύπτονται μία φορά την εβδομάδα από ένα επιδοτούμενο καΐκι από την Αμοργό, ωστόσο, όταν η θάλασσα είναι φουρτουνιασμένη, μπορεί να περάσουν μέχρι και 20 μέρες. «Βάζω ψωμί στην κατάψυξη, κι έτσι δεν μένω ποτέ χωρίς φαγητό».

Μαρία Τσιαλέρα, Αρκιοί: «Ονειρεύονται ελληνικά εδάφη»

Αδιάφοροι απέναντι στις συνεχιζόμενες τουρκικές προκλήσεις είναι και οι λιγιστοί κάτοικοι των Αρκιών, ενός μικρού νησιού 30 περίπου κατοίκων απέναντι από τα μικρασιατικά παράλια. Η τουρκική προκλητικότητα αποτελεί καθημερινό φαινόμενο για τους ίδιους, ωστόσο επιλέγουν να συνεχίζουν κανονικά τη ζωή τους, χωρίς φόβο. «Πάντα τέτοια είναι η συμπεριφορά των γειτόνων. Κάθε λίγο και λιγάκι κάνουν επίδειξη ισχύος. Ακόμη και ύστερα από τόσους αιώνες ονειρεύονται ελληνικά εδάφη» αναφέρει η 50χρονη Μαρία Τσιαλέρα, η δασκάλα του μονοθέσιου σχολείου στους Αρκιοί, που είναι το μικρότερο της Ευρώπης. Το μόνο που, όπως λέει, θλίβει τους κατοίκους είναι το γεγονός πως η Ελλάδα έχει γίνει «ένα ξέφραγο αμπέλι, όπου μπορεί να τρυπώσει όποιος θέλει».

Γεννημένη και μεγαλωμένη στη Θεσσαλονίκη, έναν τόπο εκ διαμέτρου αντίθετο από το ακριτικό νησί των Δωδεκανήσων, ζήτησε η ίδια να υπηρετήσει στην εσχατιά του Αιγαίου, παρά το γεγονός πως βλέπει τον σύζυγό της μόνο

Σαββατοκύριακα, κι αυτό όταν ο καιρός το επιτρέπει.

Μιχάλης Κάβουρας, Μαράθι: «Αν πατήσει Τούρκος, θα τον πυροβολήσω»

Αποφασισμένος να φτάσει στα άκρα σε περίπτωση εισβολής Τούρκων στο Μαράθι είναι ο 65χρονος Μιχάλης Κάβουρας, που ζει σαν σύγχρονος «Ροβινσώνας Κρούσος» μαζί με τα δύο ηλικιωμένα αδέρφια του. Εχοντας επιζήσει από δύο εμφράγματα, προσεύχεται κάθε βράδυ να ξημερώσει υγιής, καθώς ο κοντινότερος γιατρός απέχει αρκετά μίλια από το νησί. Μάλιστα, πριν από λίγα χρόνια, στην ταβέρνα που διατηρεί στο Μαράθι και η οποία λειτουργεί μόνο λίγες ημέρες κάθε Αύγουστο, ένας τουρίστας έχασε τη ζωή του. «Ωσπου να βρούμε βάρκα για να τον μεταφέρουμε στο κοντινότερο νοσοκομείο, που απέχει δύο ώρες, πέθανε. Και τα άλλα δύο αδέρφια μου, ηλικίας 60 και 77 χρόνων, αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας, αλλά κανείς δεν μας δίνει σημασία. Το μόνο που ξέρουν είναι να μας αποκαλούν "ήρωες", επειδή ζούμε σε μια τόσο ευαίσθητη γεωγραφική περιοχή».

Παρόλο που ζουν οι τρεις τους σε ένα τόσο απομονωμένο μέρος, όχι μόνο αρνούνται να εγκαταλείψουν το μέρος όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, αλλά δηλώνουν έτοιμοι να το υπερασπιστούν με τα ίδια τους τα χέρια. «Αν πατήσει Τούρκος εδώ, θα τον πυροβολήσω. Για τον τόπο των προγόνων μου θα κάνω ό,τι χρειαστεί» λέει με στόμφο ο 65χρονος Μιχάλης, αποδεικνύοντας πως η αγάπη των ακριτών για την Ελλάδα είναι αξιοθαύμαστη, καθώς παραμένει αγνή και ακμαία, παρά τη διαχρονική παγερή αδιαφορία του κρατικού μηχανισμού.

Πηγή: iellada.gr